

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «РЕВУНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(AFFAIRE REVUNETS c. UKRAINE)**

(Заява № 5144/06)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

17 лютого 2011 року

Це рішення є остаточним, але може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Ревунець проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи комітетом, до складу якого увійшли:

Марк Віллігер (*Mark Villiger*), Голова,

Карел Юнгвірт (*Karel Jungwiert*),

Ізабель Берро-Лефевр (*Isabelle Berro-Lefevre*), судді,

та Стівен Філліпс (*Stephen Phillips*), заступник Секретаря секції, після обговорення за зачиненими дверима 25 січня 2011 року постановляє таке рішення, що було ухвалено в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою (№ 5144/06), яку 12 січня 2006 року подав до Суду проти України відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянин України пан Микола Вікторович Ревунець (далі — заявник).

2. Уряд України (далі — Уряд) представляли його Уповноважені — пані В. Лутковська та пан Ю. Зайцев з Міністерства юстиції України.

3. 8 лютого 2010 року Голова п'ятої секції вирішив комунікувати Уряду скаргу щодо тривалості провадження. Відповідно до Протоколу № 14 заяву було передано на розгляд комітету у складі трьох суддів.

ФАКТИ**ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився в 1945 році та проживає у смт Ружині.

5. У вересні 1999 року заявник звернувся з позовом до Ружинського районного суду Житомирської області (далі — суд першої інстанції) до приватної фірми про відшкодування збитків. 28 вересня 1999 року приватний банк був залучений до участі у справі в якості співвідповідача.

6. 10 квітня 2000 року суд першої інстанції задовольнив позовні вимоги заявника. 12 липня 2000 року Житомирський обласний суд (з 2001 року — апеляційний суд Житомирської області (далі — апеляційний суд)) скасував це рішення та направив справу на новий розгляд до суду першої інстанції, який 4 грудня 2000 року частково задовольнив позовні вимоги заявника. 24 січня 2001 року апеляційний суд скасував прийняте рішення та направив справу до суду першої інстанції, який 2 жовтня 2001 року частково задовольнив позовні

вимоги заявника. 27 лютого 2002 року апеляційний суд залишив це рішення без змін. 13 листопада 2002 року Верховний Суд України скасував прийняті рішення та знову направив справу до суду першої інстанції.

7. Суд першої інстанції відмовив заявнику у задоволенні його позовних вимог рішенням від 22 липня 2003 року, яке було залишено без змін рішенням апеляційного суду від 30 жовтня 2003 року. Рішенням від 31 серпня 2005 року Верховний Суд України залишив рішення апеляційного суду без змін.

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

8. Заявник стверджував, що тривалість провадження була несумісною з вимогою «розумного строку», яка закріплена пунктом 1 статті 6 Конвенції, що передбачає таке:

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку судом, ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...».

9. Уряд заперечив проти цього твердження.

10. Період, що має бути взятий до уваги, розпочався у вересні 1999 року та закінчився 31 серпня 2005 року. Таким чином, провадження тривало п'ять років та одинадцять місяців у судах трьох інстанцій.

A. Прийнятність

11. Суд зазначає, що ця скарга не є явно необґрунтованою у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Крім того, Суд зазначає, що вона не є непринятною з будь-яких інших підстав. Тому вона має бути визнана прийнятною.

B. Суть

12. Суд нагадує, що розумність тривалості провадження визначається з огляду на конкретні обставини справи з урахуванням наступних критеріїв: складність справи, поведінка заявника та відповідних органів влади, а також ступінь важливості предмета спору для зацікавлених осіб (див., серед багатьох інших джерел, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*) [ВП], заява № 30979/96, п. 43, CEDH 2000-VII).

13. Суд вже розглядав подібні справи, в яких він встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (див., наприклад, рішення від 18 лютого 2010 року у справі «Чубакова проти України» (*Chubakova c. Ukraine*), заява № 17674/05, п. 16).

14. Розглянувши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку у цій справі. Враховуючи свою практику з цього питання, Суд вважає, що в цій справі тривалість провадження була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку».

Відповідно було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

15. Заявник насамкінець скаржився на несправедливість провадження, про яке йдеться, посилаючись у зв'язку з цим на пункт 1 статті 6 та статтю 17 Конвенції.

16. Враховуючи всі наявні матеріали та настільки, наскільки порушені питання охоплювалися його компетенцією, Суд дійшов висновку про відсутність будь-яких ознак несправедливості провадження. Таким чином, ця частина заяви є явно необґрунтованою та має бути відхилена відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

17. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

18. Заявник вимагав 12 728,97 українських гривень (грн) (1267,69 євро¹) відшкодування матеріальної шкоди. Крім того, він вимагав 10 000 євро відшкодування моральної шкоди.

19. Уряд заперечив проти цих вимог.

20. Суд не вбачає жодного причинно-наслідкового зв'язку між встановленим порушенням та стверджуваною матеріальною шкодою та відхиляє цю вимогу. З іншого боку, Суд вважає за необхідне присудити заявнику 600 євро відшкодування моральної шкоди.

В. Судові та інші витрати

¹ Станом на 9 вересня 2010 року 100 євро = 1004,10 грн.

21. Заявник також вимагав 3245,98 грн (323,27 євро) компенсації судових та інших витрат, понесених під час провадження в Суді, з яких 180 грн (18 євро) становлять витрати на перекладацькі послуги, 65,98 грн (6,57 євро) — поштові витрати та 3000 грн (298,77 євро) — гонорар захисника.

22. Уряд залишив на розсуд Суду вирішення питання щодо витрат на перекладацькі послуги та поштових витрат. Уряд заперечив проти вимог щодо гонорара захисника, зазначивши у цьому зв'язку, що до матеріалів справи не було долучено довіреності на представництво чи акту здачі-приймання наданих послуг.

23. Беручи до уваги наявні матеріали та враховуючи свою практику, Суд вважає за належне присудити заявнику 600 євро компенсації всіх витрат.

С. Пеня

24. Суд вважає за належне призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу щодо надмірної тривалості провадження прийнятною, а решту скарг у заяві — неприйнятною.

2. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що:

а) упродовж трьох місяців держава-відповідач має сплатити заявнику 600 (шістсот) євро відшкодування моральної шкоди та 600 (шістсот) євро компенсації судових та інших витрат разом з будь-якими податками, що можуть нараховуватись; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*un interet simple*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

4. *Відхиляє* решту вимог щодо справедливої сатисфакції.

Учинено французькою мовою та повідомлено письмово 17 лютого 2011 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду

Стівен ФІЛЛІПС
(*Stephen Phillips*)
Заступник Секретаря

Марк ВІЛЛІГЕР
(*Mark Villiger*)
Голова